

เขตหวงห้าม

FORBIDDEN ZONE

พีระมิดต้องห้ามแห่งดะห์ชัวร์

THE FORBIDDEN PYRAMIDS OF DAHSHUR

“บางพีระมิด...ไม่ได้ถูกสร้างไว้เพื่อเก็บศพ”

อีวาน • เอลีน่า

อักษรลิขิต

เขตหวงห้าม

Fobidden Zone

โดย อักษรลิขิต

เขตหวงห้าม

ผู้เขียน : อักษรลิขิต

อำนวยการผลิต : อรรถกฤต บุญทวี

บรรณาธิการ : ตะเกียงนา

ปกและรูปเล่ม : อรรถกฤต บุญทวี

พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด(มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน
กทม. 10170

จัดทำโดย : อรรถกฤต บุญทวี

ผู้จัดจำหน่าย : บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 ถนนปลายบาง ต.บางกรวย
อ.มหาสวัสดิ์ จ.นนทบุรี 11130

จำนวนครั้งที่จัดพิมพ์ : พิมพ์ครั้งที่ 1

ISBN :

วันที่จัดลิขสิทธิ์ : 1 กรกฎาคม 2569

บทนำ

บนโลกใบนี้...มีสถานที่มากมายที่ถูกตีเส้นแบ่งเอาไว้บางแห่งถูกปิดกั้นด้วยกฎหมาย บางแห่งถูกปกคลุมด้วยอันตราย และบางแห่ง...ถูกซ่อนเร้นไว้ด้วย “บางสิ่ง” ที่ไม่อาจอธิบายได้ คำว่า “เขตหวงห้าม” ไม่ได้หมายถึงเพียงพื้นที่ที่ห้ามเข้าแต่มันคือเส้นบางๆ ระหว่าง “ความจริง” และ “ความลับ” ระหว่าง “สิ่งที่มนุษย์รู้” กับ “สิ่งที่มนุษย์ไม่ควรรู้” ตลอดระยะเวลาที่ผู้เขียนได้ค้นคว้าและเก็บรวบรวมเรื่องราว พบว่าโลกของเรานั้นเต็มไปด้วยเขตหวงห้ามมากมาย ทั้งที่เป็นที่รู้จัก และที่ถูกกล่าวถึงเพียงในเงามืดของข่าวลือ แต่คำถามสำคัญคือ... ในบรรดาสถานที่เหล่านั้น มีที่ใดบ้างที่คนส่วนใหญ่ “ไม่เคยรู้” และเหตุใดสถานที่เหล่านั้นจึงถูกปิดบัง เหตุใดจึงไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ หรือบางที...อาจไม่มีใครได้กลับมาเล่า นวนิยายเรื่องนี้จึงถือกำเนิดขึ้น จากความตั้งใจที่จะพาผู้อ่านก้าวข้ามเส้นต้องห้ามนั้น เพื่อสำรวจสิ่งที่ถูกซ่อนไว้ ตั้งคำถามกับความจริงที่ถูกปิดผนึก และค้นหาคำตอบว่า...“เหตุใดบางพื้นที่บนโลกนี้ จึงถูกเรียกว่า เขตหวงห้าม”บางที...คำตอบที่คุณกำลังจะพบ อาจไม่ใช่สิ่งที่คุณ “อยากรู้” แต่เป็นสิ่งที่คุณ “ไม่อาจลืม” ไปตลอดชีวิต

พีระมิดต้องห้ามแห่งดะห์ชัวร์ Dahshur

ทะเลทรายของ Egypt เงียบกว่าที่คิด

ลมร้อนพัดผ่านผืนทราย และตรงหน้าของอีวานกับเอลีน่า คือพีระมิดโบราณที่คนทั่วไปไม่ค่อยพูดถึง ไม่ใช่พีระมิดกิซาที่เต็มไปด้วยนักท่องเที่ยว แต่คือ พีระมิดแห่งดะห์ชัวร์ โดยเฉพาะ

Bent Pyramid และ Red Pyramid

พีระมิดที่ผิดปกติ Bent Pyramid มีรูปร่างแปลก ช่วงล่างชันแต่ช่วงบนหักมุมลง เหมือนผู้สร้าง “เปลี่ยนแบบกลางคัน”

นักโบราณคดีเชื่อว่า อาจเกิดจากปัญหาโครงสร้าง แต่มีเรื่องเล่าอีกแบบ ชาวบ้านบางคนเรียกมันว่า “พีระมิดที่ไม่ควรถูกสร้าง” พื้นที่ที่คนไม่อยากอยู่ตอนกลางคืน

คนเฝ้าพื้นที่เล่าให้ฟังว่า กลางคืนบริเวณดะห์ชัวร์ เงียบผิดปกติ

บางครั้งจะได้ยินเสียงเหมือนหินเสียดสีกัน ทั้งที่ไม่มีใครอยู่ข้างใน

และมีนักสำรวจบางคนรายงานว่า เมื่อเข้าไปในทางเดินด้านใน

จะรู้สึกเหมือน “มีคนเดินตาม”

การลงปาด้านใน อีวานกับเอลีน่าได้รับอนุญาตพิเศษ ให้เข้าไป
ในทางเดินเก่า อากาศด้านในร้อนและแห้ง ทางเดินแคบ ที่ต้อง
ก้มตัวเดิน ยิ่งลงลึกอุณหภูมิกลับ “เย็นลง”

“มันไม่สมเหตุสมผล” อีวานพูดเบาๆ

ห้องที่ไม่มีในแผนที่ด้านในสุด พวกเขาพบช่องเปิดเล็กๆ ถูกปิด
ด้วยหินเก่า แต่สิ่งที่แปลกคือ มันไม่อยู่ในแผนผังสำรวจใดๆ

เมื่อส่องไฟเข้าไป พวกเขาเห็น ห้องอีกห้องหนึ่ง ผนังเต็มไปด้วย
สัญลักษณ์ ไม่เหมือนอักษรอียิปต์ทั่วไป

เอลีน่าถ่ายภาพทันที แต่กล้องเริ่มรวน ภาพก็กระตุก

เสียงบันทึรมีคลื่นแทรก

เสียงในความมืด ขณะกำลังตรวจผนังทั้งสองได้ยินเสียง

“ครืด...” เหมือนอะไรบางอย่าง กำลังเคลื่อนตัว

อีวานส่องไฟไปสุดทางแล้วหยุดนิ่ง ตรงมุมห้อง มี “เงา”

ไม่ใช่คน และไม่ใช่วัตถุ มันสูงผิวดำสลับดำ นิ่งสนิท

แต่เมื่อไฟฉายส่องโดน “ดวงตา” ของมันสะท้อนกลับมา

สิ่งที่ไม่ควรอยู่ในพีระมิด

เอลีน่าถอยหลังทันที เงานั้นขยับช้าๆ เหมือนเพิ่งตื่น

ผิวของมัน ดูคล้ายหิน แต่มีรอยแยกเหมือนสิ่งมีชีวิต

ไม่มีเสียงหายใจ ไม่มีเสียงเดิน แต่ทุกครั้งที่มันขยับ

พื้นห้องจะสั่นเบาๆ

อีวานรีบส่งไฟไปที่ผนังอีกครั้ง และเขาก็เห็นภาพสลัก

ภาพพีระมิดหลายแห่งทั่วโลก เชื่อมต่อกันด้วยเส้น

รวมถึง เมืองใต้ น้ำ วงกลมหิน และ “ประตู” บางอย่าง

ตรงกลางภาพ มีรูปร่างเดียวกับสิ่งที่ยื่นอยู่ตรงหน้า

เอลีน่าพูดเสียงสั่น “คนโบราณ...รู้จักมัน”

ทั้งสองรีบถอยออกมา โดยไม่หันหลังกลับ เมื่อออกมาถึงด้าน

นอก พระอาทิตย์กำลังตก ลมทะเลทรายพัดแรงขึ้น

อิวานเปิดดูภาพในกล้อง ภาพส่วนใหญ่เสียหมด

แต่มีภาพหนึ่งยังอยู่ เป็นภาพเงาดำในห้องนั้น และดวงตาคู่หนึ่ง

ที่กำลัง “มองตรงมาที่กล้อง”

คืนนั้น คนเฝ้าพื้นที่ถ้ามพวกเขาเพียงคำเดียว

“พวกคุณลงไปถึงห้องนั้นซะไหม” อิวานนิ่งไป

ชายชราค่อยๆ พูดต่อ

“บางห้องในคณะhurst...ไม่ได้ถูกสร้างไว้สำหรับคนตาย...แต่มันถูก
สร้างไว้...” เพื่อขังบางสิ่งเอาไว้

คืนนั้น....ลมทะเลทรายพัดแรงผิดปกติ อิวานนั่งดูภาพในกล้อง
เข้าไปมา ภาพเงาดำนั้นยังอยู่ ยิ่งซูม ยิ่งเห็นชัดว่า มัน “ไม่ใช่
มนุษย์”

ชายชราผู้เฝ้าพื้นที่นั่งเฝ้าบอยพักใหญ่ ก่อนพูดออกมาเบาๆ

“คนสมัยก่อน...ไม่ได้กลัวความตายที่สุด แต่พวกเขากลัวสิ่งที่อยู่
ใต้พื้นทราย”

ชายชราเล่าว่า ก่อนยุคแรกของอียิปต์ มีเรื่องเล่าถึง

“ผู้มาเยือนจากใต้โลก” ไม่ใช่เทพเจ้า ไม่ใช่มนุษย์

แต่เป็นสิ่งที่ชีวิตที่ อยู่ได้นานผิวดรรมชาติ ตัวสูง ดวงตาสะท้อน
แสงในความมืด มันถูกเรียกว่า “ผู้เฝ้าความมืด”

ตามตำนาน สิ่งนั้นไม่ล่าเหยื่อเหมือนสัตว์ แต่มัน “ควบคุมจิตใจ”

คนที่เข้าใกล้มากเกินไป จะเริ่มได้ยินเสียง ผันแปลงๆและสุดท้าย

จะ “เดินกลับไปหาตัวเอง”

อีวานนิ่งไปทันที เพราะสิ่งนี้คล้ายกับ

- วาฬกำ
- ปาฮอยา บาซู
- และนาน มาดอล

เหมือนทุกสถานที่ มี “บางอย่าง” เชื่อมถึงกัน

รุ่งเช้า.....อีวานตัดสินใจกลับลงไปอีกครั้ง แม้เอลลีน่าจะพยายาม
ห้าม “ถ้ามันมีอยู่จริง...เราต้องรู้ว่ามันคืออะไร”

พวกเขากลับเข้าสู่ห้องลับใต้พีระมิด อากาศเย็นกว่าเดิม
และเงียบมาก

แต่ครั้งนี้ พวกเขาเห็นบางอย่างชัดขึ้น กลางห้อง มี “แท่นหิน”
ขนาดใหญ่ บนพื้นรอบๆ เต็มไปด้วยรอยสลัก ไม่ใช่อักษรศพ
แต่เป็น “สัญลักษณ์ปิดผนึก”

เมื่ออีวานส่องไฟไปด้านหลังแท่นหิน เขาหยุดหายใจทันที

กำแพงด้านในสุดไม่ใช่หินธรรมดา แต่มันคือ “ประตู”

สูงหลายเมตร มีรอยแตกเล็กๆ และจากรอยแตกนั้น

มีลมเย็นพัดออกมา

กลิ่นน้ำกระชิบเบาๆ

“มันอยู่ข้างหลังนั้น...”

ทันใดนั้น...เสียงต่ำๆ ก็ดังขึ้น ไม่ใช่ภาษา ไม่ใช่เสียงสัตว์

แต่เหมือน “บางสิ่งกำลังพยายามพูด” พื้นเริ่มสั่น ฝุ่นทรายตกลง
มาจากเพดาน แล้วรอยแตกบนประตู... ก็เริ่มกว้างขึ้น

สิ่งที่อยู่ข้างใน ดวงตาสองดวง ค่อยๆ ปรากฏในความมืด

ใหญ่กว่ามนุษย์ และสะท้อนแสงสีทองซีด

เอลีน่าถอยหลังทันที อีวานยืนนิ่ง เพราะเขาเริ่มเข้าใจแล้วว่า

พระมิดบางแห่งในโลกอาจไม่ได้ถูกสร้างเพื่อ “เก็บศพ”

แต่มันถูกสร้างเป็น “คุก” และสิ่งที่ถูกขังไว้ไม่เคยตาย

บนผนังห้อง มีภาพสลักสุดท้าย เป็นภาพมนุษย์หลายคน

ช่วยกันปิดผนึกประตู และมีข้อความสั้นๆ

“ห้ามเปิดอีกครั้ง”

ทันใดนั้น เสียงจากหลังประตูดังชัดขึ้น “ในที่สุด... ก็มี
คนกลับมา” แล้วไฟฉายทุกดวงก็ดับพร้อมกัน

ความมืดเข้าปกคลุมทั้งห้อง และสิ่งที่ถูกขังใต้ตะหูลัวร์

กำลัง “ตื่นขึ้น”

ความมืดปกคลุมทั้งห้อง ไฟฉายดับลงพร้อมกัน

อีวานได้ยินเพียงเสียงหายใจของตัวเอง และเสียงบางอย่าง...

กำลังขยับอยู่หลังประตูหิน

“เอลีน่า!” เขาพยายามเรียก แต่เสียงของตัวเองกลับสะท้อน
ผิดปกติ เหมือนห้องนี้ “ใหญ่ขึ้น” กว่าเดิม

ทันใดนั้น....แสงสีทองซีดก็เริ่มปรากฏบนผนัง ทีละเส้น
เหมือนอักษรโบราณกำลัง “ตื่น” เอลีน่าค่อยๆ ยกไฟฉายขึ้นอีก
ครั้ง แสงกลับมาติดเอง ทั้งที่แบตเตอรี่หมดไปแล้ว

และสิ่งแรกที่พวกเขาเห็นคือ ประตูหิน...เปิดออกเล็กน้อย

ลมเย็นพัดพัดออกมาจากด้านใน ทั้งที่อยู่กลางแจ้งหลาย

ทางเดินที่ไม่มีในประวัติศาสตร์

อีวานส่องไฟเข้าไป ด้านหลังประตู ไม่ใช่สุสาน ไม่ใช่ห้องเก็บศพ

แต่มันคือ “ทางเดิน” ยาวลงลึกใต้พีระมิด

ผนังสองข้างเต็มไปด้วยภาพสลัก เป็นรูปมนุษย์กำลัง “คุกเข่า”

ต่อหน้าสิ่งมีชีวิตสูงใหญ่

บางภาพแสดงให้เห็น พีระมิดหลายแห่งทั่วโลก

เชื่อมถึงกันด้วยเส้นใต้ดิน

เอลิน่าหยุดมองภาพหนึ่ง เป็นภาพสิ่งมีชีวิตรูปร่างสูง
ดวงตาเรืองแสง ยืนอยู่หน้าประตูกกลม ได้ภาพนั้นมีสัญลักษณ์
ซ้ำอยู่หลายครั้ง อีวานแปลจากบันทึกเก่าที่เคยศึกษา แล้วสี
หน้าของเขาก็เปลี่ยนทันที เสียงที่เริ่มชัดขึ้น ยิ่งเดินลึกลงไป
เสียงนั้นยิ่งชัด ไม่ใช่เสียงพูดธรรมดา แต่เหมือนเสียงที่ “ดังอยู่ใน
หัว”

“ปลดผนึก...” เอลิน่าหยุดเดินทันที

“คุณได้ยินไหม...” อีวานพยักหน้า

พื้นเริ่มสั่นเบาๆ ผู้คนทยอยร่วงลงจากเพดาน แล้วพวกเขาก็มาถึง
“ห้องสุดท้าย” กลางห้องมีแท่นหินขนาดใหญ่ และเหนือแท่นนั้น
มี “โลง” สีดำ ไม่เหมือนโลงฟาโรห์ ไม่มีลวดลายทองคำ ไม่มีชื่อ
มีเพียงสัญลักษณ์เดียว รูปดวงตาที่ถูกปิดไว้ด้วยเส้นสามเส้น

“มันไม่ใช่สุสาน...”

เอลิน่าพูดเบาๆ อีวานค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้

ทันใดนั้น เสียงดังขึ้นอีกครั้ง ชัดเจนกว่าเดิม

“อย่าเปิด...”

ทั้งสองหยุดนิ่ง เสียงนี้...ไม่เหมือนเสียงก่อนหน้า มันเหมือน “คำเตือน” แต่ในวินาทีเดียวกัน โลงสีดำก็เริ่มสั่น เสียงหिनเสียดสีกันดังไปทั่วห้อง แล้วผาโลง... ค่อยๆ เลื่อนออกเอง ภายในโลงไม่ใช่มีอะไร แต่เป็น “ร่าง” บางอย่าง รูปร่างคล้ายมนุษย์ แต่สูงกว่าปกติ ผิวสีเทาดำ และมีเส้นคล้ายรอยแตกทั่วร่าง ดวงตาของมัน...ปิดอยู่

แต่ทันใดนั้น นิ้วของมัน...ขยับ เอลีน่าถอยหลังทันทีที่อิวานยืนแข็ง เพราะเขาสังเกตเห็นบางอย่าง บนหน้าอกของสิ่งนั้นมีสัญลักษณ์เดียวกับที่พีรามิดอื่นในอียิปต์ เป็นสัญลักษณ์ของการบูชาเทพเจ้า พื้นทั้งห้องสั่นแรงขึ้น ไฟฉายเริ่มกระพริบ แล้วดวงตาของสิ่งในโลง...ก็เปิดขึ้นช้าๆ เป็นสีทองสว่าง เหมือนแสงในห้องลับ

มันมองตรงมาที่อิวาน ก่อนพูดประโยคแรก

“พวกเจ้ามาช้าเกินไป...”

แล้วทั้งพีระมิดแห่งอะซุส ก็เริ่มสั่นสะเทือนรุนแรง

เหมือน “บางสิ่ง” ได้ทะลุทลาย กำลังตื่นขึ้นพร้อมกัน

รู้่งเข้ามทะเลทรายพัดแรงกว่าปกติ อีวานมองพระมิดเบนต์ที่ตั้งอยู่กลางทะเลทรายเงียบๆ วันนี้...พวกเขาจะลงไปลึกกว่าเดิม

ทีมสำรวจครั้งนี้มีทั้งหมด 5 คน

- อีวาน
- เอลีน่า
- นักโบราณคดีชาวอียิปต์ชื่อ “ฮัสซัน”
- เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย 2 คนพร้อมอาวุธครบมือ

ฮัสซันพูดทันทีขณะเตรียมอุปกรณ์ “ด้านล่างมีหลายทางเดิน”

....บางทาง...ยังไม่เคยถูกสำรวจ”

พวกเขาค่อยๆ เดินลงไปในทางลาดแคบ อากาศเริ่มร้อนและอึดอัด ต้องก้มตัวเดินเกือบตลอดทาง

เสียงรอกเท้ากระทบหินดังสะท้อนไปทั่ว ยิ่งลงลึก ความเงียบยิ่งหนักขึ้น

เอลีน่าหันกลับไปมองทางเข้า ตอนนี้แสงด้านนอกเหลือเพียงจุดเล็กๆ “ถ้าทางปิดตอนนี้...” เธอพูดเบาๆ

ไม่มีใครตอบ หลังเดินลงมานานเกือบ 20 นาที พวกเขามาถึง
ห้องโถงแรก

ผนังเต็มไปด้วยอักษรโบราณ บางส่วนถูกขูดออกเหมือนมีใคร
“ตั้งใจลบ”

ฮัสซันหยุดดูผนังทันที “แปลก... นี่ไม่ใช่ข้อความเกี่ยวกับฟาโรห์”

เขาส่องไฟใกล้ๆ แล้วสีหน้าก็เปลี่ยนทันที บนผนังมีคำซ้ำอยู่
ประโยคหนึ่ง

“อย่าปลุกมันขึ้นมา”

ขณะสำรวจห้อง เจ้าหน้าที่คนหนึ่งสังเกตเห็นช่องแคบด้านหลัง
ผนังหิน เมื่อเปิดไฟส่องเข้าไป ทุกคนหยุดนิ่ง

มันคือ “อุโมงค์” แคบ มีด และลาดลงลึกกว่าเดิม

ฮัสซันส่ายหน้า

“ไม่มีอยู่ในแผนที่สำรวจ”

อิวานตอบทันที

“นั่นแหละที่เราต้องลงไป”

อุโมงค์ด้านในเย็นผิดปกติ ทั้งที่อยู่ใต้ทะเลทราย ยิ่งเดิน อากาศ ยิ่งหนาว

ทันใดนั้น ไฟฉายของเจ้าหน้าที่คนหนึ่งดับ

“แบตหมด?” เขาพูด

แต่เมื่อเปลี่ยนแบตเตอรี่ใหม่ ไฟก็ยังไม่ติด แล้วเสียงบางอย่างก็ดังขึ้น

“ครืด...” เหมือนหินกำลังเคลื่อนตัว ทุกคนหยุดเดินทันที เสียงนั้นดังมาจาก “ข้างหน้า” เอลีน่าส่องไฟไปสุดทางเดิน และเธอก็เห็นมัน

เงาดำขนาดใหญ่ เคลื่อนผ่านผนังอย่างรวดเร็ว ไม่ใช่มนุษย์ เพราะมันสูงเกือบชนเพดาน เจ้าหน้าที่รีบยกปืนขึ้น

แต่ทันใดนั้น เสียงกระซิบก็ดังขึ้นรอบตัว ทั้งที่ไม่มีใครพูด

“กลับไป...”

เจ้าหน้าที่อีกคนเริ่มหายใจแรง

“ผมไม่ชอบที่นี่เอาซะเลย...”

ปลายอุโมงค์ พวกเขาพบประตูหินขนาดใหญ่

บนพื้นด้านหน้า มีร่องรอยบางอย่าง เหมือนมีอะไร “ลากตัวเอง”
ผ่านตรงนี้ ฮัสซันเตะฉมังเบาๆ แล้วพูดเสียงสั้น

“ประตูนี้...เพิ่งถูกเปิดไม่นาน” ทุกคนมองหน้ากันทันที

เพราะสถานที่แห่งนี้ ควรจะ “ไม่มีใครเข้ามาได้”

ทันใดนั้น...เสียงกระแทกดังขึ้นจากหลังประตู

ตูม! ผู้เฒ่าร่วงลงจากเพดาน แล้วก็ตามมาด้วยเสียงต่ำๆ
เหมือนเสียงหายใจของบางสิ่งขนาดใหญ่
เจ้าหน้าที่ถอยหลังทันที เอลีนากำไฟฉายแน่น
อื๊ววนค่อยๆ มองไปที่ประตูหิน ก่อนพูดซ้ำๆ

“เราไม่ได้เป็นคนแรกที่มาที่นี่...”

แล้วเสียงจากอีกด้านของประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้...ชัดเจน

“เปิด...”

ทั้งอุโมงค์สั่นสะเทือนทันที และบางสิ่งหลังประตู กำลังพยายาม
“ออกมา”

เสียงสั่นสะเทือนยังคงดังต่อเนื่อง ผู้หญิงร่ำร้องลงมาจากเพดาน
อุโมงค์ เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเริ่มถอยหลัง

“เราควรออกไปเดี๋ยวนี้” แต่ยังไม่ทันขยับ เสียงกระแทกจากหลัง
ประตูดังขึ้นอีกครั้ง

ตูม!!!!!! รอยแตกเล็กๆ เริ่มปรากฏบนผิวหิน ลมเย็นจัดพัด
ออกมาจากด้านใน แรงจันไฟฉายสั่น

เอลีน่าพูดเสียงเบา

“มันอยู่ใกล้มาก...”

ฮัสซันคุกเข่าลงดูสลักโบราณรอบประตู เขาเอามือปิดฝุ่นออก
ช้าๆ แล้วสีหน้าก็ซีดลงทันที

“นี่ไม่ใช่ผนึกธรรมดา” “มันเป็นระบบล็อก” ตรงกลางประตู

มีร่องรูปวงกลม เหมือนต้องใช้บางอย่างเปิด

อีวานหยิบเหรียญโลหะโบราณที่พบในห้องก่อนหน้าออกมา

เมื่อเขานำมันเข้าใกล้ประตู สัญลักษณ์บนผนังเริ่มเรืองแสงสีทอง
ซีด ทั้งอุโมงค์สั่นทันที